

Franqueig concertat

JUSTICIA SOCIAL

ORGAN DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA

Definicions

CORT. — Població on resideix el sobirà. Cort celestial, el cel com a mansió dels àngels, sants, benaventurats. Conjunt de totes les persones que componen la família i la comitiva del sobirà... Els qui envolten algú afalagant-lo, cercant de ploure-li, etc. Fer la cort, afalagar per a obtenir benvolença, favors. Habitació, tancat, destinat al bestiar.

AL CAPDAVALL. — A l'estrem més baix, a la part inferior, al fons, d'una cosa. A la fi, fins a l'exhaustió; en la situació més baixa, més extrema. (Vaig arribar al capdavaill de la paciència.) A la fi, al cap i a la fi, després de vencuts tots els obstacles, després d'haver-se temut el contrari; considerat tot, comptat i debatut, no obstant tot el que hagi pogut allegar-se en contra. (Al capdavaill has vingut!) Al capdavaill és un lladre. Vaja, no em pensava pas que vinguessis; heu-vos aquí al capdavaill! Tant que deieu que era un valent, i al capdavaill és un gallina.)

Diccionari General de la Llengua Catalana.

Editorial

Malfiança expectant

Esperem que ens serà permès de dir que el Gabinet de l'ex-governador civil senyor Portela Valladares no ens mereix en principi — potser en final tampoc — cap confiança. Ni pels antecedents personals ni pels antecedents polítics, malgrat actuacions parcialment discretes en algun moment, no creiem que ell ni cap dels seus actuals col·laboradors siguin els homes de la República, ni tan sols de la República conservadora. La primera cosa que cal, en efecte, per a conservar-la és respectar-ne les lleis i les autoritats emanades del poble. I per ara el Govern no sembla decidit a emprendre aquest camí tan senzill de restabliment de la normalitat.

Fa una setmana que existeix el ministeri, i encara hem d'anar a la censura, encara tenim els centres clausurats, encara hi ha estats d'excepció, presos governatius, periòdics suspesos. El Govern ha promès restablir el dret, ha insinuat que hi haurà garanties, però de fet vivim abocats a una imminent consulta electoral en situació del tot anòmala. I com que el país no es paga de paraules després de les proves terribles sofertes, mentre aquestes promeses i insinuacions no es tradueixin en fets concrets i tangibles, ferms, fins per instint egoista de conservació s'imposa una prudent reserva.

Passat per la Censura

Darrer minut

Voltem comentar amb atenció les reunions de la Comissió Executiva del Partit Socialista Obrer Espanyol, però no havent rebut a temps El Socialista per a basar el nostre comentari en textos autoritzats, ho ajornem fins a la pròxima edició.

De totes maneres, en general avancem un criteri de satisfacció pels acords, algun dels quals coincideix falaguerament amb posicions mantingudes per la U. S. C.

Contra la guerra i el feixisme

El gran acte contra el feixisme, organitzat i anunciat pel periòdic català "Supert" que havia de celebrar-se el dia 15 del corrent al Gran Price i que fou suspès per les circumstàncies ja conegudes, tindrà lloc definitivament demà, diumenge, dia 22, al Gran Price, a les deu del matí, amb els següents oradors:

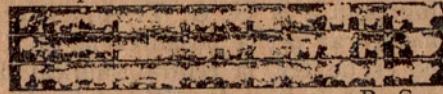
- Lluís Laque, pel Partit Català Proletari.
- Hilari Arlandis, pel Partit Comunista de Catalunya.
- Manuel Galés, diputat d'E. R. de Catalunya al Parlament Català, delegat del S. R. I. a la Conferència Jurídica Internacional sobre el dret nacional-socialista, celebrada a París el dia 1 d'aquest mes.
- E. Granier Barrera, per la Unió Socialista de Catalunya.
- Jaume Miravittles, per Esquerra Republicana de Catalunya.
- Pere Ardiaca, pel Socors Roig Internacional (Secció Catalana).
- Josep A. Trabal, diputat d'Esquerra Republicana al Parlament Espanyol que presidirà.

L'anunci de l'acte ha despertat un gran interès entre tots els medis antifeixistes de Catalunya i de gran nombre de localitats se'ns anuncia la presència de delegacions.

A propòsit d'un llibre

La Unió de Rabassaires acaba de publicar un llibre interessantíssim. Porta per títol «Els desnonaments rústics a Catalunya». Després d'un prefaci, seguit d'extractes d'aquest en castellà, francès, anglès i alemany, hi ha una relació dels desnonaments que a Catalunya han pogut instar-se a l'empar de la Llei d'arrendaments rústics aprovada per les tristemant cèlebres Corts espanyoles, avui en període agònic. El motiu cabdal del llibre — diu el prefaci — és la necessitat de deixar un testimoni històric del moviment de desnonaments, alhora que serveixi a la Unió de Rabassaires de justificació a la seva actuació futura. Esplèndid. Evidentment, els fets ocorreguts durant els últims temps al nostre país han d'ésser determinants de la conducta del nostre poble per al futur.

Ossorio i Gallardo, en un article aparegut recentment a *Ahora* de Madrid, qualificava de terrible el llibre de referència. Ossorio, home d'idees conservadores, però amb una intel·ligent visió del nostre poble, sap molt bé que la llarga sèrie de casos de desnonament relatats en el llibre de la Unió de Rabassaires no podia quedar sense reparació. Sap molt bé que la conformitat no és la qualitat essencial dels treballadors de Catalunya, quan es tracta de casos com el dels desnonaments en massa. I Ossorio dóna el crit d'alerta als propietaris, fent-los avinent que de la seva estultícia ningú més que ells no en sofrirà les conseqüències.



P. S.

Els presos de Tarragona

Els empresonats polítics del castell de Pilats de Tarragona es queixen del tracte inhumà que reben. Hi ha detinguts d'Esquerra Republicana de Catalunya, Unió Socialista de Catalunya, comunistes i sindicalistes. Estan tots en una sala gran a la temperatura de zero i àdhuc inferior; les finestres no es poden tancar, la majoria de màrfeques són quasi buides, i dormen damunt les rajoles. L'alimentació és escassa i dolenta. La salut de la majoria d'ells se'n ressent de manera notòria. Molts — xicots obrers, sols, arrencats de llur poble fa alguns mesos — encara porten la roba d'estiu amb la qual els detingueren.

Esperem que les autoritats — si realment es proposen, com diuen, pacificar el país — atendran aquestes queixes justíssimes d'aquests detinguts polítics, les quals fa seves també l'opinió tarragonina en general, sense distinció de sectors. Mentrestant, els organismes afins d'aquelles comarques han procurat alleujar aquesta situació trametent abrics i vestits vells, roba interior, mitjons, mantes (encara que siguin usades) perquè no es glacin de fred, i també recullen donatius per a comprar-los màrfeques. Els qui vulguin cooperar a aquesta obra poden adreçar-se al Comitè pro empresonats i perseguits del 6 d'octubre, o a Josep Floresvi, Quiosc de diaris, Rambla, Tarragona.

Com l'anell al dit

Ha estat nomenat per a ocupar el departament de Treball el senyor Alexandre Gallard i Folch. Mai no s'havia fet un nomenament tan adient i amb una oportunitat tan favorable als seus desitjos com el del titular en qüestió.

El senyor Director de l'Escola Social de Barcelona hereta amb la Conselleria de Treball un garbuix d'injustícies comeses pel seu antecessor que han causat a petites llars més estralls, en comparació, que les causades a l'Estat per l'«Stra-perlo» o l'«Pafer Nombela» — diem Nombela en lloc de Tayà o Lerroux que fóra el veritable nom, perquè la gent ho coneix així.

El que han fet els homes de la Ceda no té perdó de Déu — si és que ells hi creuen — ni de les persones dignes de conviure entre els medis socials. I els desgavells de Torrents Dalmat deu haver-los de remeiar el senyor Gallard. Heus ací una ocasió per tal que el referit senyor demostrí que allò que ell va proposar a les Corts com una esmena, avui traduït en llei, sigui portat a la pràctica, ni que s'interposés el seu partit.

Ja diguérem en un altre número d'aquest periòdic que hi havia entre els Secretaris de Jurats mixtos destituïts dos casos que queden de ple en el que disposa la Llei de 16 de juliol envers els Graduats de l'Escola Social.

Diguérem que d'aquests dos en un d'ells el Ministeri de Treball, Justícia i Sanitat havia dictat una resolució per tal que el Conseller Gestor senyor Torrents reposés al seu lloc l'esmentat Secretari. També dèiem que els recursos presentats eren molts i que un després de l'altre els fallarien tots en favor dels recurrents puix

així era de justícia si bé en el partit de la Ceda a Catalunya això no es coneix, ja que el senyor Torrents al primer que vingué fallat en favor del primer recurrent contestà en anar aquest a presentar-se-li que el Ministerio Central no era competent.

Igualment dèiem i ho sostenim avui que el Concurs era il·legal perquè no s'adaptava a la Llei i que fent justícia s'havia d'anul·lar.

Tot el que hem dit podrà comprovar-ho l'actual titular del Departament si dóna una mirada als expedients. I totes aquestes il·legalitats les hereta el senyor Gallard, Catedràtic de la Universitat i professor de Dret Administratiu de l'Escola Social de Barcelona.

Permetrà el senyor Gallard que individus que han assistit a la seva classe, deixebles avantatjats en l'estudi, que han assistit a l'Escola pel fet de saber, més que no pel d'ostentar un títol — que mai no haurien demanat si les circumstàncies no els haguessin obligat a fer-ho —, perquè no estaven afiliats a determinat partit que no és de fil ni llana ni coto ni té res a fer a Catalunya... estiguin al mig del carrer sense poder donar pa a llurs fillets — que res no tenen a veure amb la qüestió social ni política? —

«El Diluvi» dels dies 12, 13 i 14 porta quelcom sobre el Concurs d'oficials de Jurats mixtos, en els escrits dels quals es diuen coses una mica sucoses. També s'alludeix en els dits escrits a certa actitud adoptada pel senyor Gallard, actual Conseller Gestor.

A més d'això el més important al nostre entendre és que la Base V de la Llei de 16 de juliol, en el seu apartat a) o el b) —no la tenim a mà— de la qual és autor el senyor Gallard, diu que «els Secretaris inamovibles són els que —entre un altre cas— siguin Graduats de l'Escola Social».

Doncs si el senyor Professor de l'Escola Social fa honor a la tesi defensada a les Corts de la República en discutir la Llei de 16 de juliol —que en el seu temps varen qualificar de fatídica per als interessos dels obrers— i vol respectar fent-ho complir el Decret dictat pel Ministeri Central de data 12 d'agost inserit a la Gaceta del dia 13, ha d'anul·lar l'ordre de nomenament de Secretaris dels Jurats mixtos de l'Alimentació i de l'Hostaleria de Barcelona de data 3 d'agost apareguda al Butlletí del dia 11 del mateix mes, i ordenar enemics la reposició dels que els ocupaven en la dita data per concórrer en ells el que disposa la Llei en la Base 5.a, etc., etc.

Si això no es fa, considerarem que el senyor Gallard és igual que els homes de la Ceda i ho lamentarem per tal com sempre havíem cregut que a part el punt de vista polític —tan distanciat del nostre— era el senyor Gallard un perfecte ordenador de la legalitat i gran defensor de la justícia a seques. M. S.

Elogi dels intel·lectuals

El company Barjau, en el nostre miting del Price, va cridar: «Visca els intel·lectuals! Visca els intel·lectuals!», cridem, ara, nosaltres, com l'estimat company. El que manca saber, però, és qui i què són els intel·lectuals. Ja ens costarà un bon tros més d'explicar-ho que no pas de cridar-ho. Per la meua banda temo que no ho sabré glossar ni cenyir-ho prou bé, ultra l'arriscat del tema, a causa del poc espai que dispo. Per a valoritzar-ho tal com cal, hauríem d'establir comparacions entre personalitats immediates, la qual cosa no farem per no ferir susceptibilitats. Amb aquest mot d'intel·lectual, que va adquirir gran voga a començaments de segle, eren molts que anhelaven que hom els distingís. Encara no s'han extingit les romanalles exteriors amb les quals hom es guarnia per tal de guanyar-se'l. Amb això vull dir que encara nosaltres, per la lleugeresa amb què qualifiquem a gent coneguda d'intel·lectual, ens deixem impressionar per la figura.

Els pedants de principis de segle es creien que per ésser intel·lectuals en tenien prou en posar-se unes ulleres i pentinar-se els cabells endarrera, a la *parisien*, com deien pomposament els perruquers. El realme dels curts de vista i de gambals va començar aleshores. «Voleu dir, amics, que no existeix encara una munió de badocs que admira als que ells creuen intel·lectuals tan sols per les ulleres i per la *parisien*, puix que d'aquella munió són escassos els que podrien dir-nos que els tenen per intel·lectuals perquè coneixen a bastament l'obra llur? Deixant apart tota aquesta porbrissalla de la pedanteria, direm que hom creu que intel·lectual ho és el novel·lista, el literat, el poeta, el dramaturg, etc. Nosaltres creiem que un alt poeta, un eminent novel·lista, un dramaturg insigne, tot i éssent grans, no són pas, en alguns casos, intel·lectuals purs, amb tota la intensitat que hom vol donar relleu als que destaca amb aquest mot. L'estimat i admirat amic Rovira i Virgili fa temps, i de la taisyó mestrivola que ell sap fer-ho, ho comentava en termes anàlegs, els quals no transcriu perquè cito el seu comentari de memòria. L'intel·lectual és un ésser de tanta qualitat, que rares vegades la multitud se n'adona. El gest material, exterior, per ell no compta. Desconfieu d'aquells homes als quals hom qualifica d'intel·lectuals, que llur actuació és la mateixa que la del més insignificant company en allò que es refereix al detall d'actuació minúscula. I en dir això no vull establir categories, puix que dintre el nostre partit (i si així no fos, no podríem qualificar-lo de genuïnament democràtic), com a militants exclusius, desconeixem les jerarquies dels càrrecs, per alts que siguin, o la de les qualitats amb què ens hagi afavorit o deixat de banda la naturalesa, malgrat amb l'esforç personal les hàgim augmentat o enxiquit segons com les hem emprat.

L'intel·lectual autèntic rares vegades surt del seu amagatall. Només el foragiten els grans trasbalsos socials o polítics. L'ambaixada d'intel·lectuals castellans que va venir de Madrid a Barcelona per tal d'abraçar a llurs germans els intel·lectuals catalans, va formar-se, com tots sabem, per la caiguda de la dictadura, i perquè les trompetes, al lluny, ja anunciaven l'adveniment de la nostra República. També rares vegades comparteixen el criteri *actual* de llurs compatriotes. Per això suara acabem de veure com aquells intel·lectuals que anaren, a contra cor (ja començaven a enyorar la solitud de llur amagatall), a les Constituents, i que digueren tantes coses que aleshores semblaven fora de la realitat, a la llarga hem tingut de donar-los la raó. L'intel·lectual s'avança sempre; i quan l'encalquen les multituds que, d'antuvi, n'han estat divorciades, ja no l'estalonen, perquè ell prossegueix fent via, avançant sempre, en una renovació constant, adés amb pugna amb ell mateix, adés coincidint.

Hem de desconfiar, com ja hem apuntat més amunt, d'aquells que tot i estar orgullosos que hom els tingui per intel·lectuals, van a la recerca de càrrecs i honors, per a l'assoliment dels quals entren mitjans no gaire adequats, puix que tota aquesta baixa actuació contradiu i alhora desacredita aquella llur missió, tan alta i tan digna, a la qual els han junyit els mateixos que els han honorat amb aquell qualificatiu tan cobdiciat. Perquè si els intel·lectuals fossin soldats de lluita com llurs companys, volem dir de lluita immediata, d'aquella que és lliura per tal d'atènyer petits canvis dins una situació normal, i figuressin atapeïts en mig les falanxes de xoc, ¿com es crearien aquelles grans idees i sàvies doctrines, fruit del recolliment i del silenci? Perquè al cor del silenci és on germinen els grans ideals que més tard trasbalsen el món, puix que en descobrir-los brollen i esclaten amb tota la força que els atorga el llarg temps que han estat covant. L'acció material pertorba i retarda l'acció intel·lectual. I a causa d'això, aquells homes que amb llur pensament trasbalsen el món, no poden renunciar, per bé de la societat que somnien, a llur pensar insistent. De llur pas material, però, no se n'adona tothom, perquè només els distingeix de la multitud una mena de resplendor, com deia de Maragall una fadrina de muntanya, el qual resplendor tan sols el copsen els esguards més fins.

A. FUSTER VALLDEPERES

Joventut Socialista de Catalunya

(U. S. C. i P. C. P.)

GRAN ACTE D'AFIRMACIÓ SOCIALISTA

per a demà dia 22 a les deu del matí al Cinema Unió, Plaça Eivissa, Horta.

parlaran:

- F. Albiol Marcel.
- J. Goner Subirachs.
- B. Borràs Serres.
- J. Miré Fuster.
- J. Soler Guasch.
- E. Graner-Barrera, i
- G. Sánchez-Buxó que presidirà.

La Joventut Socialista de Catalunya usc. i pep.

Huïten per



Per aquest anunci informem totes les joventuts de la Usc. i pep. convocades a l'acte de diumenge. S'exigeix una assistència puntual.

JUSTICIA SOCIAL

EPOCA IV - NUM. 38
BARCELONA
21 desembre del 1935

PREU: 20 cènts.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Trimestre	2'50
Semestre	5'00
Any	10'00

Redacció i administració:
Carrer Pelayo, 10, 1.ª, 1.ª
TELÉFON 21045
BARCELONA